

Kapitola jedna

OŽIVOVÁNÍ

Dům byl tišší, než jsem kdy pamatoval. Schody ani jednou nezavrzaly, když jsem po nich po špičkách a naboso sestupoval. Kuchyňské dveře nevydaly jediný zvuk, když jsem je opatrně otevřel. Dokonce ani lednice, která obvykle podivně zavrní, kdykoli se jí někdo třeba jen dotkne, zůstala potichu, když jsem potáhl za její dveře a zamrkal do slabého oranžového světla, jež z ní zazářilo.

Podlaha pod nohama mne studila. Zkroutil jsem prsty na nohou a snažil se udržet rovnováhu jen na patách, abych co nejvíce omezil plochu kůže, jíž jsem se dotýkal chladného linolea. Na Vánoce jsem sice dostal papuče, ale během všeho toho... *vzrušení*, jež přinesl onen den, se kdesi ztratily.

Přihrádky v lednici byly skoro prázdné, neboť právě na zítřek vycházel náš pravidelný nákupní den. Tak dobře, přísně vzato (bylo vlastně po půlnoci) jsme jej měli už dnes, ale jelikož jsem ještě nedokázal ani na okamžik usnout, jednalo se z mého pohledu pořád ještě o „zítra“. Smůla. Najít

v lednici den před nákupním dnem cokoli, co by stálo za řeč, nepřicházelo prostě v úvahu.

Krabice s mlékem skoro nic nevážíla, když jsem ji vzal a položil na stůl. Pokud bych se teď napil, nezbylo by nejspíš dost k cereáliím na snídani. Nakonec jsem ale vzal sklenici z odkapávače a stejně si do ní mléko nalil. Babička vždycky tvrdila, že napít se nějakého mléčného nápoje pomáhá, aby člověk snadněji usnul. A žádný mléčný nápoj už nemůže být mléčnější než mléko.

Na stěně nad mikrovlnkou se plastové ručičky hodin proplížily kolem třetí hodiny ráno. Neprovázelo to ale žádné tikání. Všude kolem vládlo stále stejné ticho, jako kdyby na celý svět padla jedna obrovská duchna.

Vzal jsem krabici s troškou zbývajícím mléka, dal ji zpátky do lednice a zavřel dvířka. Lednice zavrňela, ale byl to jen krátký a tichý zvuk, který se ani zdaleka neblížil obvyklé hlasitosti.

Se sklenicí v ruce jsem vykročil do obývacího pokoje, kde mi chodidla zahřál koberec. Mezerou v závěsech pronikalo do pokoje světlo pouliční lampy. Nebylo ho mnoho, ale pomohlo aspoň, abych se dokázal vyhnout většině nejnebezpečnějších překážek v pokoji.

Zvedl jsem dálkový ovladač televize a zamířil ke gauči. Nebyl jsem si úplně jistý, čím vlastně televizní stanice vyplňují noční vysílací čas, ale docela jistě to muselo být zajímavější než ležet na zádech a hledět až do rána do stropu.

Usrkl jsem mléko, posadil se na gauč a složil nohy pod sebe. Televize naskočila po prvním stisknutí knoflíku na dálkovém ovladači. Ticho v pokoji okamžitě vystřídal hlasitý zastřený smích. Při tom zvuku jsem doslova vyskočil. Mlé-

ko mi vystříklo přes okraj sklenice na rukáv pyžama. Palcem druhé ruky jsem horečně hledal tlačítko, kterým se na ovladači vypíná zvuk.

Konečně jsem ho našel a smích se okamžitě vytratil. Posadil jsem se s ovladačem namířeným na televizi. Zadržel jsem dech a snažil se zachytit jakýkoli náznak toho, že bych snad někoho probudil.

Neozvalo se ale ani jedno péro v posteli. Ani podlaha nikde nezavržala. Mé svaly se začaly postupně uvolňovat a já se opřel o polštáře na gauči. Mléko mi stékalo po lokti, ale postupně se vsakovalo do pyžama, takže jsem si nemusel dělat starosti s tím, že to budu muset čistit.

V televizi se stále řehtal ten rozesmátý chlap, ale já jsem ho už neslyšel. Poznal jsem v něm kuchaře z jednoho pořadu o vaření, na které se máma v televizi dívá. Právě teď byl ještě s jakýmsi dalším mužem v místnosti plné velikých dřevěných sudů a stojanů s lahvemi vína. Každou chvíli si nalili víno do sklenice a usrkli si, načež zase vyplivli víno do kbelíku a znovu se rozesmáli jako párek šilenců. Já sám jsem ochutnal víno na maminčiny narozeniny před několika měsíci. Chutnalo to jako ocet a zůstal mi po něm odporný povlak na jazyku. Ani jsem se nedivil, že ti dva v televizi víno pokaždé raději vyplivli, než aby ho pili. Mě samotného se tehdy zmocnilo pokušení udělat to samé.

V pravém dolním rohu obrazovky předváděla jakási malá žena rukama sérii posuňků. Věděl jsem, že to je znaková řeč pro neslyšící, ale nechápal jsem, proč ta žena pokaždé, když se muži na obrazovce smějí, předstírá, že se směje také.

Jaký to mělo smysl? Neslyšící lidé si docela jistě všimli sami, že se ti muži smějí. Nepotřebovali proto, aby se ta žen-

ská popadala za břicho a dělala grimasy jako Santa Klaus. Nebo snad ano?

Přepnul jsem na další kanál. Jakýsi muž s nehybnou tváří a dlouhými vousy tam hleděl na bílou tabuli, na které byla napsána ještě delší matematická rovnice. Rychle jsem stiskl tlačítko na ovladači a přepnul dál.

Další program, který jsem našel, byl o Egyptě. Jasně, pyramidy. Také na tomto kanálu kdosi gestikuloval znakovou řečí pro neslyšící. Tentokrát to byl muž. Vypadal, že ho velice vzrušuje už samotný fakt, že se ocitl v televizi. Tvář se mu pohybovala, jako kdyby ji měl z oživé plastelíny, a rukama gestikuloval tak divoce, až jsem měl strach, že sám sebe umlátí do bezvědomí. Každý pohyb a každé gesto strašně přeháněl. Napadlo mě, jestli hluchí lidé nedělají přesně tohle, když na sebe chtějí křičet.

Sledoval jsem toho podivně vzrušeného člověka, dokud jsem nevypil všechno mléko. Byl vlastně mnohem zajímavější než vlastní program a klidně bych se na něho vydržel dívat třeba celou noc. Jenže pak jsem zívá a cítil jsem, že nyní mám aspoň nepatrnou naději, že usnu.

Stiskl jsem červené tlačítko na dálkovém ovladači. Obraz na obrazovce se nejprve proměnil v tenkou barevnou čáru, načež zcela zmizel. Posunul jsem nohy, slezl z gauče a udělal několik kroků směrem ke kuchyni.

Cosi ukrytého v šeru na podlaze se zachytilo za mou nohu. Sotva jsem měl čas, abych si uvědomil, že to je jedna z Ameenových bot, už jsem zakopl, zapotácel se a začal padat.

Podářilo se mi zachytit se okraje malého stolku, ale to už jsem narazil plnou silou koleny o zem. Po nárazu jsem sebou cukl a cítil, jak mi brýle kloužou z nosu dolů.